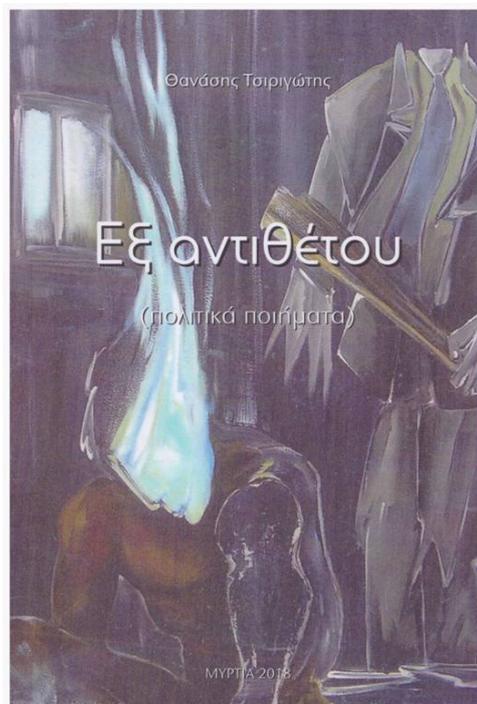

Γράφει ο **Νίκος Ξηρουδάκης**

Κυκλοφόρησε πρόσφατα μια ποιητική συλλογή με πολιτικά ποιήματα του γνωστού αγωνιστή καθηγητή **Θανάση Τσιριγιώτη**.

“Εξ αντιθέτου” ο τίτλος της, εκδόσεις **ΜΥΡΤΙΑ 2018**.

Αποκαλύπτεται σ’ αυτήν μια άλλη πλευρά τού αγωνιστή της μαχόμενης κομμουνιστικής αριστεράς, αυτή της κρυμμένης ευαισθησίας που, ως φαίνεται, ήταν παρούσα σε όλες τις πορείες, σε όλη την πορεία...

Με ρωμαλέο στίχο και με τον ίδιο τόνο της φωνής, αυτόν που **“πυρπολούσε την αντίθεση νιότη μας”**, ο Θανάσης Τσιριγιώτης προσεγγίζει πολιτικά με ποιητικό τρόπο (και το αντίστροφο) ιδέες και θέματα της ύπαρξης και της επανάστασης, καθώς και πρόσωπα που σφράγισαν τους συντρόφους τους αφήνοντας διακριτικά, βαρύ το ίχνος τής αγωνιστικής τους διαδρομής.

Χωρίς να μασάει τα λόγια του ο Θανάσης (κάθε άλλο...), αφήνει ωστόσο με λογοτεχνική μαστοριά χώρο ανάμεσα στις γραμμές των ποιημάτων του, επιστρατεύοντας σε ορισμένα σημεία ένα είδος ελλειπτικής γραφής, χώρο για προσωπικούς συνειρμούς που κινητοποιούν

στον καθένα μας οι υπαινικτικές αναφορές του.

Σταχυολογώ δειγματοληπτικά μερικούς τίτλους ποιημάτων:

- Αρνηση
- Γυναίκα
- Αντιγόνη
- Προμηθέας
- Ισαάκ Ιορδανίδης
- Βαρραβάς
- Μήτσος Σπυρόπουλος
- Εξέγερση
- Ωδή στο πiónι
- Αφιερωμένο στο Σταύρο Καλλώνη που έφυγε νωρίς
- Πυρκαγιά

Δημοσιεύουμε σήμερα ένα από τα 26 ποιητικά διαμάντια που περιέχονται σε αυτή τη συλλογή:

Ζει

Το ξυπνητήρι χτύπησε • τρέχα σύντροφε μη φύγει η ανηφόρα,
βάλε σπαθιά στα χέρια των αγγέλων,
πανί-ψυχή στ' αχτένιστα κεφάλια,
μπαρούτι σ' όλα τα όνειρα και σύννεφο οδηγό.

Στις κοιμισμένες καρδιές ρίξε ταραχή,

στα δύο κόψε του χάρου το γινάτι.

Με λαϊκά, δημοτικά, ζειμπέκικα
στη Σμύρνη, στο Καράκας, στην Αλικαρνασσό και στο Ντιγιάρμακιρ,

Στου Γκουαντάναμο τις πύλες
Να κράζει η λεφτεριά τ' όνομά της σ' όλες τις γλώσσες.

Όρτσα τα πανιά, ρωγμές στους τοίχους,
σε κουβαλάνε Νίκο φοιτητές κι εργάτες • κόκκινο ξόδι
σαν λαβωματιά που δε λέει να κλείσει,
σαν αίμα που δε στέγνωσε στο μέρος της καρδιάς μας
για να γίνεται η σιωπή τραγούδι,
οι λυγαριές να μπατσίζουν τον αέρα
κι ο τρόμος ν' αλλάζει πεζοδρόμιο.

Τρέχα σύντροφε για να μη νιώθεις τις μαχαιριές πισώπλατα,

Μην ξεχαστεί τ' όνομά σου στα κοιμητήρια,
μην κιτρινίσουνε τα φύλλα των βιβλίων
και σε ξεχάσουν οι μαθητές που συλλάβιζαν την αλφαβήτα,
να μην κρυώσει η σούπα του φτωχού και δε σ' αντιφεγγίζει.

Μα σαν περνάνε οι καταφρονεμένοι, μια θάλασσα π' αλυχτάει,

θα 'μαστε εκεί να χτίζουμε το καλωσόρισες •

όταν η ορφάνια αγκαλιάζει το τελευταίο θρανίο,

εμείς στα μάτια την κοιτάμε •

όταν οι Αδόλφοι φτάνουν στις αυλές των σχολείων

εμείς απέναντι • φύλακες-οδηγοί •

γιατί το καλύτερο μάθημα
είναι αυτό που γράφει η ζωή αντάμα με το θάνατο •

όταν η άμμος γίνεται γυαλί, πάλι εκεί θά 'μαστε
με του Καρτέσιου τα σύμβολα

να γράφουμε στον πίνακα
Νίκος, Άρης, Ηλέκτρα, Σωτήρης, Γρηγόρης
-όπως κι αν σε λένε-
κι από κάτω με κόκκινη μπογιά

ZEI